

ממעין השיראה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים
ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

חג הפסח

עלון
מס' 131

ספר הזמנים (סדר הגדה)

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

חירות נפשות ישראל בליל יציאת מצרים מפלשת עד המדרגה האחרונה שהוא פה הגומר ואז ה"פה-סח"

מדה שכנגדה, שאינה דבוקה ומשוקעת בשום מדה רק ברצון השי"ת: למי שיש לו טבעים ורצונות ופניות משלו והוא מוגדר ומוגבל בצורה מסוימת העומד לעצמו, אז אף אם יעשה רצון השי"ת בשלימות, אבל הרי זאת בדרך השתנות רצונו, דהיינו שהוא פונה עצמו מרצונו ומהילוכו הטבעי לצד אחר והרי הוא מבטל רצונו וטבעו מפני רצון ה', וזה שייך רק אל הכוחות הנמוכים שבאדם שיש להם מציאות מגובשת תחתונית שנשתקעו שם ויש להם פניה והילוך משלהם לפי מידות האדם ומזגו וכו', לא כן אצל הנשמה שאין לה כלל הילוך ומשיכה מסוימת עצמית משלה, רק כל כולה פונה אל השי"ת שהיא קרובה אליו בכל עת, ואין לה מציאות של השתקעות באיזה מידה וטבע עד שגם אין צריך לה לשנות פְּנִיָּתָה ממידה למידה לעשות רצון קוֹנָה, וזה נקרא שהיא בעלת חורין בתכלית השלימות שהיא מנושאת ומזוככת מכל שעבוד של מידה, והיא בעלת חירות בחירה בתכלית השלימות שגם קושי של שינוי פניה אינה צריכה לעולם, כי בכל עניניה אינה משתקעת באיזה עצמיות משלה שתהא צריכה אח"כ לעשות שינוי צורה והתהפכות מידה למידה, וזהו שלימות הזכות והחירות באשר היא נמצאת תמיד בבהירות אור.

המדרגות הנמוכים שבנפש אינם יכולות להשתנות ולצאת מהשתקעות מידתם, וזהו שעבוד הנפש.

ומדרגה למטה מהנשמה נעשה כל פעם מקושר למדה עד שהמדרגה התחתונה היא משועבדת ומשוקעת צמדתה ואינה יכולה להפוך עצמה למדה שכנגדה. וזה נקרא שיעבוד שהמדה אוחזת אותה. כמו מי שטבעו לרחם אינו יכול להתאכזר אפילו על רע:

הנשמה אינה משועבדת לעולם, והיא בחירות כרצון ה' תמיד

איתא בהאריז"ל (לק"ת פ' בא נטע"מ) פסח הוא פה פה שהפה התחיל לומר שירים ותשכחות להשי"ת. כי זה החג הוא זמן חירותינו. וחירות הוא שיש באדם מדרגות והמדרגה העליונה הוא בן חורין וכ"ש אלהי נשמה שנתת צי טהורה היא היינו שאינה קשורה בשום מדה רק עומדת תמיד לפני השי"ת ומסתכלת לרצון השי"ת וכל מה שהשי"ת מאיר לה היא עושה מיד: הנשמה שהוא חלק העליון והזך שבאדם, היא אינה משועבדת לתאוות ואינה משוקעת ומתעקשת לרצון מסוים ולגוון וסגנון מסוים משלה, כי היא זכה וטהורה ודבקה בטבעה למקורה, ואין אצלה עבודה וקושי יגיעה לעשות רצון קונה כי אין לה רצון ומידה עצמית משלה שהיא משוקעת בה כי היא אינה בעלת מציאות ובעלת הרגשה מוצקת בדפוס משלה רק היא דבוקה ונמשכת כרצון קונה בכל פניות שהיא פונה, וא"כ היא תמיד בכל עת בעלת חורין ואינה משועבדת בשום זמן ואופן ואינה בגלות לעולם (אם אמנם שהנשמה אינה בהתגלות למי שהוא בעל חומר השקוע בגוף, אבל היא עצמה מצד טבעה נמצאת תמיד במקום אור אשר זהו טבעה ומהותה).

קושי ההשתנות ממידה הוא מצד ההשתקעות במידה, ושעבוד זה אין אצל הנשמה הטהורה.

ואין שום דבר מעכב אותה, כי אדם שמורגל באיזה מדה ורואה לעשות מדה שכנגדה מוכרח להכריח עצמו ולהפוך עצמו ממדתו. ואפילו יעמוד מוכן לגמרי לקבל מה שהשי"ת יאיר לו מ"מ צריך מעט הכרח, כמו אדם שהולך למורה וכשירצה לילך למערב עכ"פ צריך לסבב עצמו, והנשמה אינה צריכה אפילו שום סיבוב שכמו שקל אכלה לעשות מדה אחת כן ניקל אכלה לעשות

ובעל מום שאינו יכול לשנות מידתו ולפשוט
צורתו לפי העת והשעה וגם ההוא משועבד ושקוע
במידתו ואינו בן חורין זך].

ה"פה" הוא גמר וסוף האדם, הרחוק בתכלית מהמקור

**והמדריגה התחתונה נקרא פה, כדאיתא (נרכות
סא.) פה גומר. כמו שהמחשבה אינה משועבד רק
כשנשפל לרצון וחשק אז נעשה משועבד להמדה
וכשמוציא הדיבור ומוסרו לחזירו אז הוא שיעצוד
גמור:** המדריגה התחתונה והאחרונה נקראת "פה"
שהוא החלק האחרון שבאדם שמוציא לפועל ולחון
את הנגמר אצלו, ושם הוא סוף הגבול של בנין
האדם שהוא נחלט ונשפט לפי הפה, ומשם אין עוד
השתלשלות והמשך רק הפה הוא הקובע והסוגר,
והוא הצורה האחרונה של האדם וגמר וסוף מציאותו
שנחלט שם והוא צביונו ומהותו שנגדר ונשפט על
ידה מיהו, כי לפי משפט סדר הכללים האדם נשפט
ומוכרע לפי סופו והפועל שלו נגדר ונשפט לפי
מעשיו ולפי פיו שהוא סוף וגמר האדם ומדריגה
וכח נפשי זה של הדיבור הוא חלק התחתון והסוף
של בנין האדם, וכל הכוחות והמדריגות שהן למעלה
ממנה עוד אין להם השתקעות גמורה והם פושטים
צורה ולובשים צורה, והם היוליים בערך אל המעשה
והפה ששם קביעות הסוף והשיקוע הגמור, כי עוד
יש להן (לפי ערך) יכולת השתנות והתפשטות מצורתן
[הלשון בפנים, צ"ב קצת].

בליל יציא"מ מרגשת גם הפה (שהוא סוף המדרגות) את
החירות ואז מתחילה להכיר שצריכה ישועה.

**וחג הזה הוא פה סח שילאו מהשיעצוד ועמדו
לפני השי"ת עד שגם המדריגה התחתונה לא היתה
משועבד, ועמדה לפני השי"ת. וזהו 'פה סח' שגם
המדריגה אחרונה אמרה שירים להשי"ת, וזה
מתחיל כלילה זו שגם הקטן מישראל מתחיל להרגיש
ידע שאינו יודע, ומתחיל להקשות מה נשתנה. וזהו
'שאינו יודע לשואל - את פתח לו' להרגיש מה שלא
הרגיש עד הנה שכעת מתחיל להתעורר, שעד הנה
לא הי' לו שום קושיא ולא ידע כלל שהוא קטן ועתה
רואה הוא שהוא קטן ואינו יודע כלל. ואם יש לאדם
קושיא שמרגיש חסרונו ודאי יתרחץ לו השי"ת כי
יש קושיא לך לאומן שעשאיני. וזה ציוס זה שהאדם
מתחיל להרגיש חסרונות שלו שמתחיל להיות לו
קושיא על עצמו ואינו צניחא ואז מושיע לו השי"ת:**

כל מדריגה היורדת למטה יותר במערכות
האדם, היא כבר פחות טהורה וזכה ופשוטה
והיא כבר נוטה להתצמצם בהשתקעות מידה וטבע
וכבר נמצאת בה רצון וצורה משלה שהיא משוקעת
ואדוקה בה, וכך מתחסרת ונאבדת הטהרה והחירות
ממדריגה למדריגה, עד סוף המדריגות שבאדם שהיא
הנפש התחתונה הדבוקה בגוף, שזהו החלק המורגש
וההומה, ושם האדם משוקע לגמרי ברצונותיו
בתאותיו במידותיו עד ששם כבר אין לו כמעט שום
כח לשנות עצמו ולהפוך פנים לפשוט צורה וללבוש
צורה אף אם ידע ויכיר [בחלקי נפשו העליונים הזכים
יותר, כגון בדעתו ובהרגש ליבו הזך] שאינו על דרך
הישר ושצריך טוב לו להשתנות ולצאת ממידותיו
ודפוסי נפשו העקשים והרעים והמרים, וזה בהיות כי
טבעי הנפש התחתונה היא אך לגרמיה ונפרדת מכל
הכרת אמת זכה ולצאת אינה נמשכת בטבעה כלל אל
הטוב והמועיל והאמת רק אל הערב והיא מקושרת
ואוהבת אך את עצמה ומשוקעת בתוך עצמה ומי
יאמר לה מה תפעל. והמדריגות הנפש של האדם, הם
זה למטה מזה, הנשמה היא העליונה שאינה לעולם
בגלות ובשעבוד והיא בחירות הבחירה ועומדת
תמיד פנים בפנים לפני מאצילה ית"ש ואין לה שום
מציאות השתקעות ודמות ותבנית משל עצמה
כנ"ל, וכל מה שמשתלשלות ויורדות מדריגות הנפש
להתגבל ולהתגשם למהות בפנ"ע בפנים חדשות
מוצק לתבנית האדם בנפרד העומד לעצמו המרגיש
מתקבע ופועל לפי מידותיו - כך בד בבד משתעבדת
הנפש ומשתקעת במידותיה ומאבדת את זכות
החירות שיש לה במקור ושלימות הבחירה הטהורה,
ומה יעזרו הכוחות והחלקים הזכים הטהורים שיש
לאדם בחלקו העליון (אף אם יתפעל וישתעשע במחיצתו כפעם
בפעם) אם בחלקו התחתון אדוק וכבול הוא בקשייו
וביגיעי מידותיו העקשים שהוא שקוע בהן והם אשר
מנהיגים אותו ואוסרים וקושרים את נפשו להתהלך
בחושך ובדרך רע, והוא עבד בשעבוד גמור ושלים
בהתקשרות והשתעבדות גמורה במה שהוא שקוע
בו בלא טעם ובלא דעת, עד שגם הדעת שבנפשו וגם
רגשי הצדק והיושר שבנפשו אינם בכוחם לבקוע
בעביות חומר נפשו הגסה המתעקשת בהמית
המידה שהיא שקועה בה כעבד עולם, [כל הנאמר
הוא לרוב המון עם, אבל לשון הספר הוא כולל גם
לצדיקים, כי גם רך הלבב הרחמן בטבעו, הוא מוגבל

בליל יציאת מצרים אז נעשה כל בר ישראל בן חורין שיוצא מכל השתקעות שעבודיו ומאסריו, וחירות זה מן המקור מפלש ונוקב ויורד עד סוף כל המדריגות, עד שגם הפה - שהוא הגמרה והחמרי ביותר שבאדם - מרגשת את החירות ונפתח הסוגר והפה סח, שהיא יוצאת מן השתקעות ומאסרי מידותיה שנעקשה בהם בחוזק יד ובתקיפות ובטיחות מעקשים, כדרכה תמיד שנדמה לה שהיא יודעת את עצמה והיא בטוחה בדרכה ובהילוכה ובמידתה, אשר אז גם אין לה שום שאלות וספיקות והרגשת חסרון והיא עומדת על רגליה בהתיצבות מלאה וחזקה וצועדת בבטחה בלא מיחושים וחולשות, וזהו עומק תוכיות ואמיתות השעבוד וההשתקעות שכבר גם אינה רואה שום היבט והרגש אחר משלה ואינה מתהפכת לשום גוון ומידה רק שקועה בתוך עצמה לגמרי ונדמה לה שהיא היא ואין אחר והיא בטוחה בעצמה, והכל שריר וקיים אמת ויציב והיא מלאה ומושלמת (אלעס שטימט איר) והוא הוא עיקר הצרה והמחסום לאדם מהשתלמותו מחסרוניו וחליטות שעבודו במה שאינו מרגיש חסרונו ובטוח הוא בעצמו, זהו עומק תוכיות גלות ושעבוד הנפש, לא כן

כאשר הנפש יוצאת לחירות ומתחיל האדם להרגיש טעם מזה של חירות ומתפשט האדם מהשתקעותו במידותיו אשר נשתקע בהם מתוך גסות וצמצום הנפש המשועבדת ומבקשת נפרד, וכאשר מתחיל האדם להרגיש טעם חירות ויוצא ממאסר דמיון מידתו, אז מתחיל להרגיש חסרונו ומכיר בעצמו שאינו יודע כלל ומבקש עזר ומורה וישועה וצועק 'הורני ה' דרכך' להדריכו ולהשלים חסרונותיו, מה שלא ידע ולא הרגיש עד הנה בהיותו משועבד ושקוע במידתו, ואז ישועתו קרובה, כי טענתו חזקה הלוא אתה ה' בוראי יוצרי עליך השלכתי מרחם מבטן אמי אלי אתה והרי כל חסרונותי מהיכן הם הלוא אתה האומן שעשאני מחוללי ומנהלני וכל חסרונותי ממך הוא ומן הדין להשלים חסרונותי ולהנחני במעגלי צדק ולמה תתעני ה' מדרכיך ותעזבני ותסתיר פניך ממני ומאין יבוא עזרי אם לא ממך, וזהו תחילת צמיחת הישועה כאשר האדם אינו בנייחא ובבטחה ומר לו מר ורואה ומכיר חסרונותיו ושהוא חלל ריק ואין לו שום ודאות ובטיחות בעצמו והוא מלא הכרה שהוא נצרך לישועה ולעזר ה', אז ישועתו קרובה וזוקף ה' לכל הכפופים.

הרגשת המרירות שהביאה את ההתעוררות לתפילה הוא שורש וראשית הגאולה, והיא באה מאת ה' המתחיל והגומר.

ונמיכות רוח כלל וכלל, וגם שעבוד וגלות מבחוץ אינו יכול לחול עליהם כי רואים כל עמי הארץ כי שם ה' עליהם. אבל כל עיקר הגלות הוא בתוככי הנפשות, שנשכח מעמדם וערכם עד שנדמה להם שהם שפלים ונמוכים חסרי ערך בעצם, וזה אי אפשר רק כאשר יאבדו בהירות דעתם שהם מיוחסים לאברהם יצחק ויעקב ואלוקי ישראל הוא אביהם והוא העומד עליהם להנהיגם ושמעולם לא נתפרדו ולא נתנתקו מאור פניו וכל עניניהם וגילגוליהם הכל ממנו מעולם ועד עולם. כי רק כשיחשך בהירות זה אז יסבלו ישראל וירדו אל סתר המדריגה ביסורי ונפילות הגלות. כי זה הכלל גדול שכל צרת ויסורי סבלות הגלות הכל הוא בהרגשת ישראל ובתפיסתם שלהם, כי עפ"י האמת לא נתפרד השי"ת מהם מעולם וכל גלות מצרים היה לטובתם וליעודם הנצחי להביאם לרום שלימותם ותיקונם. אבל כל עיקר הגלות הוא בחושך הדעת של ישראל מה שנדמה להם שנסתרה דרכם מה' ושאינו פונה עליהם בנפילתם למקום

בעת הכרת ישראל את יחוסם ומעמדם הנעלה, הם בני חורין בשלימות, ואין שייך בהם שעבוד

מרור זה שאנו אוכלין על שום מה וגו' וימררו את חייהם וגו' ואת כל עצודתם אשר עצדו בהם צפרך. צגמרא (סוטה יא:) ר' אליעזר אומר צפה רך ר"ש צר נחמני אומר צפריכה. אלו ואלו דברי אלהים חיים, שכל כוונת מארים היה להשכיח מלכ ישראל שורשם ויחוסם שזה הוא עיקר הגלות (וכמ"ש צפ' שמות) שצעת שהיחוס מאיר לפניהם שהם יאיר כפיו של הקצ"ה אין להם שיעצוד כלל שיש להם למי להתפלל שיושיעם רק צעת שהיחוס נסתר או נעלם מעיני האדם הארה הזאת ונדמה לו שהוא עצד ואין ביכולתו לעמוד לפני הש"י פנים צפנים ולהתפלל לפניו: עיקר הגלות הוא בפנימיות הנפשות ובדעת, כי בעת אשר ישראל יודעים אמיתות מציאותם וערכם ומעמדם שהם בני אל חי ובני חורין בני מלכים, ושכל היותם ועניניהם ממקורם ואמיתות היותם שהוא השי"ת, אז הם בשלימות הנייחא ואין בהם הסתרה

ציה וצלמות וכאילו שם מקומם הטבעי והקבוע כי זה מה שהם. וזה נקרא שנשכח יחוסם ושורשם שהוא הקב"ה בכבודו ובעצמו בורא ישראל וגואלם, כי במקום בהירות היחוס אין חששות ואין הסתרות ואין נפילות והכל מלא אורה ושמחה כי השורש מאיר בכל הענפים והכל מתיחס ונתלה אל השורש. ושרש הגאולה הוא בעת שמאיר השי"ת לישראל שהם מיוחסים אליו ושהוא רועם ומנהיגם וכל עניניהם ממנו ומעולם לא יצאו פסיעה אחת חוץ מגבול הקודש רשות היחיד יחידו של עולם. וכאשר בא התקיפות והבהירות ושלמות הדעת בלב ישראל אין בהם עוד שום צער וגלות וְשְׁחוֹת נפש כלל, וגם כאשר יבואו בצרה ובצוקה לא יתיאשו ופונים אל אביהם שבשמים בתקוה ובתקיפות רוח בבהירות הכרתם שמעולם לא עזבם ולא יטשם לנצח.

השעבוד ב"פה-רך" הוא כדי להשכיח מישראל מהותם ויחוסם, ויושפלו לעבדות בנייחא והוא תוקף העבדות.

וזאת ידעו המזרים שצאם יתפללו ישראל להשי"ת בטח יענם ויושיעם, לכן התחילו בתחלה צפה רך היינו דזכרים טוֹזִים להטעותם שלא יעלה על לבם ודעתם שהם עצדים שירחש לבם לעקה ותפלה להשי"ת, ואח"כ נעשה הפריכה היינו שהרגילום כל כך מעט מעט צעזדות עד שלא הרגישו כלל מרירותם ועזדותם ושכחו שורשם לגמרי ונעשו מורגלים צעזודה ונדמה להם שכך נולדו עצדים משועזדים וצלעו המרירות ולא הרגישו זו: נזהרו מצרים שבני ישראל לא ירגישו בנפילתם ממצבם האמיתי ולא יבינו אל ליבם את גודל שברונם ושפל ירידתם שאין הגלות והפחיתות שייך להם כלל באשר הם בני אל חי בני חורין בעצם ובמהות, עד שידמו שזה מציאותם הטבעי ולא יקוו לאור ולא יצפו להשתנות, כי זיק הכרתם את שורש ומהות עצמם תתכבה עד שידמו שהם עבדים בשורש ובעצם ויהיו בנייחא וברצון עם שפלות עבודתם ולא יצטערו כלל, ולא יתפללו אל מקור ישראל ולבקש לחזור אל מהות עצמם כבראשונה ובתחילה בחירות אמת שכל טוב העולם עדי עד שייך להם והם בנים לה' אלוקי ישראל רועם ומנהיגם, ולזה היה נצרך אל המצריים להשתעבד בהם בפה רך דווקא להשכיח ולתעתע אותם שלא ירגישו בצרתם ובנפילתם ממעמדם הראשון שלא יתעורר בליבם מועקת וצרת עינים ולא ירימו ראש לשמים בצעקת תפילה, ואח"כ

כאשר נתרגלו אל הגלות והשיעבוד והעבדות ודימו בעצמם שזהו מהותם ועצמותם עד שכבר לא נצטערו ולא דימו בנפשם כי אינם במקומם ובמעמדם הנכון ולא עלתה על ליבם כאב שפלותם ורצון השינוי, ובאו עד תכלית בצמצום דעת קטנות שמציאותם וקביעותם בעבדות ושעבוד (שזה תכלית שפלות הגלות הדעת והנפש), אז כבר יכלו מצרים לעשות בהם כרצונם בפרך ממש דהיינו בפירוק ואפיסת מציאותם לגמרי, כי אז כבר לא הרימו ראשם לשמים להתרעם על מצבם, ועבדותם היתה אז מבית ובפנים בתוככי נפשותם והיה להם ניחא והשקט ושלוה במצבם ובמעמדם כעבד יליד בית אשר מעולם לא ראה אור חירות וטוב לו בעבדותו ואין לו רצון ותקוה לשינוי ענינו כלל.

בהתגלות השי"ת למשה אז נתעורר לב ישראל בצעקה, כי הרגישו את נקודת חירותם ומקור יחוסם.

וכשנגלה השי"ת למשה ואמר לו השם אלהי"ה שזה השם מעורר הישועה כצוה"ק (אחרי כה): אֲנִי זִמֵּן לְאַמְשָׁכָא וְאֹלְדָא, מִיד נִתְעוֹרְרוּ יִשְׂרָאֵל וְהִרְגִּישׁוּ מִהֶמְרִירוֹת וִידְעוּ לְעֵרֶם, וּזְכְּרוּ שְׁאִינִם עֲצִידִים מִתּוֹלְדָה וַיֵּשׁ לָהֶם עַל מִי לְסִמּוֹךְ לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי, וְכַש"כ וַיֵּאֲחֻזוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וַיֵּלְעֻקוּ: ראשית והתחלת הישועה מלמעלה באה כאשר האיר השי"ת בתוככי נפשות ישראל מעט מעט מן האמת שהם בני ה' בני אברהם יצחק ויעקב עמודי העולם ענובים קשורים בברית ה', ואז הרגישו מעט את אמיתות מציאותם מה שהם באמת ובעצם, וכאשר נתראה וניכר בליבותם הבשר החי והרגישו את אמיתות מציאותם הזך והנעלה אז ממילא נתעורר ונתרעש ליבם על שפל מצבם בטומאה וחושך מצרים, ונתעוררו לצעוק להשי"ת כי מר להם מר כי נגע עד הנפש שאין מצרים ועבדותם וזוהמתם שייך אליהם כלל וכלל, ואז פנה אליהם והאיר להם השי"ת להוציאם מן המיצר לחירות עולם. וזה הצמאון והרגש החסרון היה מזה שהאיר בהם השי"ת בהירות הגאולה בנקודת השורש וההתחלה דהיינו אור היחוס והחיבור שכל תהלוכותיהם והנהגתם הוא באור פניו ומן המקדש הם יוצאים, והתחילו להרגיש מי הם שהם רמים ונשאים ומה ואיך להם עם זוהמת חומר מצרים, וזה עצמו היה נקודת חניטת היציאה אל החירות בנקודת הרצון והדעת (בצורה ובכח ללא בפועל ובמעשה והו"ע שם אה"י ונתבאר בס"ק רבות).

הרגשת טעם המרור מעורר הרצון להתפלל
אל הישועה.

ולזה הוא ההלכה בלע מרור לא ילא (פסחים קטו):
שאדרבה זה הוא עיקר המרירות שאין האדם מרגיש
לערו ואין לו שום התעוררות לתפלה שהמרירות
נבלע ונעלם ממנו, ועיקר מלות מרור הוא ללעסו
ולמתקו בשיניים והיינו שירגיש טעם המרירות,
ועי"ז יתעורר בו חשק להתפלל להשי"ת שיושיעו
ועי"ז ימתיק המרירות, וכדאיתא (סנהדרין נז): מאחר
שהוא מחכה ואנו מחכין וכו': בלע מרור לא יצא,
והוא דטעם אכילת מרור הוא כחלק מהזכר ליציאת
מצרים להרגיש היטב את המרירות והחושך שמר לו
ולא יהיה בנייחא בזה. וזהו התחלת הגאולה והיציאה
מהשפלות, ואז מתמתקין הדינים וההסתרות
והיסורין. אבל לבלוע את המרור (היינו לעבור את הירידה
והנפילה בדרך בליעה בלא להרגיש את צער ושפלות הנפש) הוא עומק
הירידה והנפילה, שאינו בוחל במצבו ואינו מרגיש
בשפלותו, ואז לא ימתיק את מצבו לשנות את טעמו
להתברר ולהאיר את חשיכתו בתחנוני תפילה נוכח
פני ה' בתוקף הרגש מרירותו ורצונו הבוער להשלמת
ותיקון חסרונו, כי אם להיפך שנדמה לו ששם מקומו
וקביעותו בנייחא עד שאינו מרגיש את המרור שם,
וזה הרי תכלית ההסתר של הדעת כשהיא בגלות
ממהותה האמיתית עד שגם הרגש הצער אין בה,
כהעבד האומר 'אהבתי את אדוני לא אצא חופשי'
שדינו אכן כך הוא שנשאר עבד עד עולם כי זהו אשר
הוא באמת.

הצעקה הוא כפי הרגשת המרור, וזהו מישועת השי"ת
להתחלת צמיחת הגאולה בישראל, כי המילוי הוא כפי
הכרת החסרון וצעקת התפילה.

ועל ידי זה שהאדם מרגיש המרירות נקל לו מאוד
לצוא ללעקה שאז נלמח באדם כח תפלה להשי"ת
הוליא ממסגר נפשי וממילא מושיע לו השי"ת.

וזה המלוא רומזות לאדם לידע שהשי"ת רואה בזה
שהאדם ירגיש לערו וחסרונו ויתפלל להשי"ת שישלים
לו חסרונו, שמרור מכניס לאדם דעה שלא יתייחס
משום דבר, וכן לא יהיה בנייחא לומר שדי לו בלא זה
ולא יתפלל עליו, רק על הכל יתפלל להשי"ת אך אם
יחסר לו כמלא שיערה כבוד וידע שהוא מצני אצרהם
יחמק ויעקב שהם בני חורין בתולדה כמ"ש במשנה
(נ"ק פ"ח מ"ו) אפילו עניים שבישראל רואין אותן כאלו
היו בני חורין שירדו מנכסיהם שהם בני אצרהם

יחמק ויעקב. ולריכים אנו להיות שרים ככל
דבר והשי"ת יושיע על זה. וזה רומז מה דאיתא
בזוה"ק שנגלה הקדוש ברוך הוא לישראל ואמר להם
מהיכן באתם להיות עזדים והלא בניס אתם וגו'
ואז מיד ונלעק אל ה' וגו' ויושיעם: כאשר ירגיש

האדם את המרירות וימר לו מאד, (באשר שהתחיל לצוץ בו
בשר חי שמרגיש האמת שורשו ומקומו האמיתי), אז הרי ממילא יבחל
ממצבו הארעי ומנפילתו המקרית, ויתעורר בו הרצון
להתפלל להשי"ת להוציאו ממסגר נפשו. ומהעת
שהאדם רוצה בשינוי ופונה אל השי"ת בלב מורתח
לעזרו, מאז הישועה קרובה מאד מאד, כי כל מניעות
הישועה הוא רק מצד האדם שאינו רוצה ובוחר
בטובתו באמת, וסדר ההנהגה הוא שהאדם צריך
לעורר ולבקש על מילוי חסרונו ברצון שלם ואמת,
ואז משלים הקב"ה חסרונו בשלימות, כי הרי אין
הקב"ה משלים להרשע לתקן את נפשו באשר שאין
הוא עצמו מרגיש חסר ואינו רוצה ומבקש שלימותו,
וכענין שוטה ומי שאין בו דעת שאסור לרחם עליו
(רק יש להכניס בו דעת להכיר חסרונו), וכאשר לא יתעורר האדם
לעזור את האביון התאב לדברים פחותים וקטנים
לתת לו בגדלות ובהרחבה יותר ממושגי בקשות
הקטנות שלו, רק להעשיר הנופל כי רצונו ובקשתו
בגדלות, כי כפי הרצון והבקשה והרגש המצוקה אצל
הנצרך כך ההתעוררות והרצון ובהשפעה אצל הנותן,
כי אין עזרה וישועה והשפעת נתינה אלא כדי מילוי
החסרון וכפי הכרת והרגש החסרון כך הוא המילוי,
וכ"ה הדין דצדקה שכפי די מחסורו אשר יחסר לו,

אפילו עבד לרוץ לפניו וסוס לרכוב עליו (ראה ט"ו ח' וברש"י
שם מספרי), וע"ז נאמר הרחב פיך ואמלאהו שיש לו
לאדם להתפלל ולבקש על שלימות הטובה עד בלי די
כי נוכח פני ה' בבקשה אין מקום להסתפקות במועט
לומר עד פה תבוא, רק כפי גודל הרגשת החסרון כן
צריך לבקש להשלימה וכפי הרחבת הכלים והכרת
האדם ביכולת מילוי צרכיו בהתפשטות כך יענה
מן השמים. ולזה עיקר וראשית הישועה הוא כאשר
ירצה האדם באמת להשלמת חסרונו ובתוקף צמאונו
בזה אל ה' אז יעתר מיד ולאלתר. וכמה שיאיר באדם
יותר ויותר הכרתו לדעת מאין בא ומי הוא באמת
שהוא בן חורין בן אברהם יצחק ויעקב וכל ישראל
בני מלכים הן, כי ירגיש את מצוקתו ויגדל צמאונו
והרגש מרירות חסרונו, ויבקש ויתפלל על ישועתו
השלימה והרחבה בתכלית הגדלות, ולא יונח לו

**ואלה יעמדו על הברכה
להפצת אור תורת רבוה"ק זיע"א**

לרפואת הרב לוי מרדכי בן פייעה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב" ע"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

בישועת קטנות וצימצום, רק אל מקומו שואף זורח
שיצא מכל פחיתותיו ומצוקותיו וחסרונותיו אל תכלית הרחבת
נפשו ונשמתו כי שם מקומו ושם יונח לו ואין מעצור מה' להושיעו
כלל, וכמה יותר שיתרחב רצונו והכרת חסרונו והעדר נייחא ממעמדו
ומצבו כך מתרחב ליבו וכלי נפשו לקבל ישועה והרחבה והשפעה,
כגודל חסרונו כך גודל מילויו. וזה ענין אכילת המרור בלעיסת המרירות
כי בהרגש מצוקתו מתעורר בנפשו נקודת אור שורשו ומקורו והרגש
חסרונו וצמאון תפילתו להשלמתו והמרור הוא החלק הראשון ההכרחי
אל הגאולה, שנקודת הגאולה כבר נמצאת וטמונה במרור המרור, כי
הרגשת המרור הוא מתוך הרגשת הגאולה בהעלם כנ"ל. וכן ישועת
ישראל במצרים התחיל מאז הביאם הקב"ה להכרת מצוקתם והרגש
צערם באשר התחיל להאיר להם בתוקף החשיכה שהם בני חורין ובני
מלכים שבשבילם נברא העולם, והתחילו להתחבר אל מהותם האמיתי
ואל חירות נפשם ורום נשמתם ואז נתרעשו ונתמרמרו עד מאד וזעקו אל
ה'. וזה הזעקה ומרור נפשם באה מאת ה' לעוררם מתרדמתם לכוונם
אל גאולתם וישועתם שיפנו פנים אל ה', כי כך סדר ישועת ישראל כנ"ל
(ועל זה אמר דוד הע"ה ברוך ה' אשר לא הסיר תפילתו וחסדו מאיתי שחסד ה' הוא שלא הסיר תפילתו שהוא
ית' הוא המעורר את האדם לפנות אליו והוא המתחיל הוא הגומר כענין שכתוב 'אני ראשון ואני אחרון' (ונתבאר
במאמרי רבותנו נ"ע רבות).

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

זמני השיעורים הקבועים המתקיימים בעזה שי"ת מידי שבוע
מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א בספרי רבותינו הקדושים מאיז' בצא וראדזין זיע"א

ביום רביעי בלילה בשעה 23:00
בבית המדרש דרוהביטש (בעזר"נ)
רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

שיעור באנגלית ביום שלישי בערב בשעה 21:00
בבית המדרש ראדזין
רחוב חיים מיכלין 3 בית וגן

ביום שני בערב בשעה 21:00
בבית החסידים 'סטוטשין'
ברחוב גבעת משה, 5 (בחדר הרב)

שמעו ותחי נפשכם

לקבלת הגיליון השבועי במייל נא לשלוח מייל ל ri0583256436@gmail.com

To receive the weekly newsletter by email, please send an email to ri0583256436@gmail.com

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (ליזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא
לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

י"ל ע"י עמותת מורשת בית איז' בצא ראדזין ע"ר